

CREACIÓ

Eclipsi de forces

TEXT: BLANCA BUSQUETS

Algunes vegades ens passen coses que podríem qualificar de surrealistes; aventures que després ens fan somriure o avergonyir-nos de nosaltres mateixos. Potser jo m'hauria d'avergonyir del que us explicaré ara, però la veritat és que no només no me n'avergonyeixo sinó que penso que el relat pot fer-vos passar uns minuts distrets. I és per això que em dispo a detallar-vos els fets d'un capvespre especial... que casualment era el de l'últim eclipsi de lluna visible des de Catalunya, el d'un dia de finals de febrer d'aquest any.

Espero no ser l'única que té problemes amb baixades del sucre a la sang si no he menjat durant unes quantes hores. De tota manera, crec haver llegit en alguna banda que no és pas tan inusual trobar-se així. El cas és que hi ha un moment en què, per disposar de forces, una sent necessitat imperiosa de menjar. Si no, vénen les tremolors, el mareig i la sensació que no es pot fer un pas més sense haver ingerit alguna cosa. Això s'agreuja, i molt, quan s'està fent un sobreesforç físic o mental. I no sé si amb l'edat. Com que una sap que el problema existeix, hi ha sempre una lògica previsió alimentària. I, tot i així, com que l'ésser humà no és perfecte, una se n'oblida alguna vegada i aleshores sobrevé el desastre.

Portava moltes hores sense menjar i no me n'havia adonat. Havia d'anar a dur un regal a un amic que feia anys. Vaig decidir portar-l'hi personalment perquè aquell mateix dia jo havia de fer una gestió a prop d'allà; una gestió que requeria una certa elegància en el vestir, per cert. El meu amic, segons em va dir, vivia a prop d'on jo anava, en una casa perduda a la muntanya, a prop d'un càmping; en una casa on, per començar, no existia la cobertura del telèfon mòbil. I, per

continuar, jo realment no tenia ni idea d'on era. Però a mi m'agrada conduir i no m'ha fet mai por endinsar-me en carreteres petites, estretes o complicades. És clar que jo pensava que es tractava de mitja hora tot plegat... Venia cansadíssima de tot el dia de treballar, i, com he explicat abans, no havia menjat des del matí. Quan vaig agafar el trencant de la carretera de revolts, vaig adonar-me que tenia gana i em vaig dir que m'aturaria a la primera benzinera que trobés.

Bé, de benzinera no n'hi havia cap, i al cap de molt poc vaig començar a adonar-me que el meu amic vivia aproximadament on Jesús va perdre l'espardenya. Van arribar les tremolors, la suor freda, el mareig. Es va posar a ploure i es va fer fosc. La lluna, encara no eclipsada, devia ser sobre els núvols perquè no es va deixar veure. La carretera era estreta i incòmoda i va haver-hi un moment en què vaig estar a punt de parar perquè sentia que no podia més. Però també entenia que allà al mig de la pluja i de Déu sap quines muntanyes solitàries, no era gaire convenient aturar-se. I, quan començava a estar desesperada, vaig clissar el poble on se suposava que vivia el meu amic. Amb aquella empenta que ens dóna l'alegria, vaig posar-me a buscar un càmping: vaig recórrer el poble de dalt a baix i de baix a dalt. Res. L'empenta de l'alegria va començar a fer figa, i jo amb ella. Vaig buscar l'entrada al nucli urbà i m'hi vaig adreçar. Ni un bar, ni una botiga. Pensava que només era als pobles de les muntanyes de França o Alemanya que, quan es fa fosc, la vida deixa d'existir; es veu que als nostres pobles, també. Deu ser que som molt europeus.

Afortunadament, les regles són plenes d'excepcions i vaig trobar un vianant que es va deixar demanar on era el càmping Tal. Ui, em va contestar, és una mica lluny d'aquí, eh?. Ui, com em va caure l'ànima als peus quan ho vaig sentir... Per arribar al càmping en qüestió faltava ben bé un quart d'hora, segons em va explicar aquell bon home. Em va dir que allà hi havia un restaurant on, de bon grat, m'indicarien el camí per anar a la casa que buscava. No cal que us expliqui, suposo, en quines condicions vaig fer el tros que faltava cap al càmping. Si no m'arriba a esmentar la paraula "restaurant", no hi hauria anat, hauria girat cua i hauria tornat a la civilització. Massa lluny i massa incertesa. Massa muntanya i massa solitud. I jo, tremolant i sense forces. Però allò de "restaurant" m'animava a acabar d'exhaurir les poques que encara em quedaven. Així que m'hi vaig llançar, animant-me a mi mateixa, dient-me que només faltava un quart d'hora, que ja hi era, imaginant-me al restaurant bevent una coca cola reanimadora, o un cafè amb llet, menjant un entrepà de pernil o un tros de pastís del que fos. Em llepava els bigotis pensant-hi.

I hi vaig arribar. I el restaurant era tancat per festa setmanal.

Em va caure l'ànima als peus i també les últimes forces que em quedaven. Ja no pensava ni en el meu amic ni en el meu regal, només a sortir d'allà i arribar al món civilitzat més o menys sencera. No tenia ni forces ni ànims, però era evident que no em podia quedar allà... Llavors, em va semblar veure una llum al mig del càmping. M'hi vaig acostar amb el cotxe i sí, era una llum que il·luminava una caseta de fusta, un d'aquests bungalows que hi ha en aquests llocs... Amb el soroll del cotxe, va sortir de dintre un noi... digueu-me malpensada, però s'assemblava una mica al Norman Bage i, què voleu que us digui, allà al mig de la foscor, primer vaig dubtar una mica. Després van sortir una noia i una nena i em vaig tranquil·litzar. Jo els vaig demanar per la casa que buscava. El noi, que parlava alguna llengua de l'est d'Europa, em va dir que era allà mateix i es va oferir a acompanyar-me. Se'm va obrir el cel i, mentre acceptava l'ofertament, pensava que buidaria immediatament la nevera del meu amic, així que hi arribés i abans que qualsevol altra cosa. Aleshores, la noia, suposo la seva dona, va començar a escridassar-lo en aquella llengua estrangera. Jo vaig deduir que s'enfadava perquè ell em volia acompanyar... Al final, ell no li va fer gaire cas, va agafar el cotxe i em va indicar que el seguís. Ell davant, jo darrere, ens vam enfilar per un camí de carro enmig del bosc i de seguida vam arribar a la casa en qüestió. Vaig veure el cotxe del meu amic, una casa amb una finestra il·luminada i... quatre gossos. El noi que m'acompanyava, va tocar la botzina un parell de vegades i va cridar el nom del meu amic, però ell, ni cas... no va pas sortir. En canvi, els gossos es van posar molt contents. Sort que no em fan por, vaig pensar. El meu guia improvisat va donar la volta, i, després de dir-me adéu, va tirar cap a casa seva. Jo, després de donar-li les gràcies, i vaig sortir del cotxe. El meu estómac tenia un forat i tota jo era un 0 a l'esquerre, però era igual, perquè ja havia arribat i ara podria menjar... Encara no havia acabat de pensar això, que tots quatre gossos se'm van tirar al damunt. No pretenien pas mossegar-me, ja he dit abans que estaven molt contents. Tan contents, que m'ho volien fer saber de totes totes, i els gossos demostren la felicitat posant-se sobre dues potes, recolzant-les en tu i esperant que els facis moixaines. Moixanes... ai. Jo em vaig sentir completament immobilitzada. Els gossos no em deixaven caminar ni moure'm ni fer res. M'havia de quedar allà on eren ells, amb les seves potes al damunt, esgarrapant-me la jaqueta. De cop, vaig constatar que el meu amic era allà mateix, rere aquella finestra il·luminada, i que per culpa de quatre gossos feliços no m'hi podia acabar d'acostar. Sí que hauria pogut fer-ho en circumstàncies normals, és clar, traient-me els gossos de sobre. Però jo havia perdut les forces. Em vaig sentir impotent del tot. Desgraciadíssima. Pobres gossos, ja sé que no en tenien la culpa, però jo ja no vaig poder més i em vaig posar a plorar com una magdalena. Com vaig poder, plorant, em vaig acostar a la porta del conductor, vaig obrir-la i, amb un últim esforç, vaig entrar i em vaig tancar a dins. Amb les llàgrimes sortint-me ja a cabassos, incontrolades, sense gaire capacitat per res perquè ja no podia més, vaig intentar trucar el meu amic pel telèfon mòbil, però jo no tenia cobertura i segur que ell, a dins, tampoc. En un intent desesperat per cridar la seva atenció, vaig engegar el cotxe, vaig maniobrar-lo fins a deixar-lo de cara a la casa, vaig encendre les llums llargues i vaig posar la mà al

damunt de la botzina sense desenganxar-la en tota l'estona. Encara que semblava increïble, al meu amic no va donar senyals de vida.

A vint metres d'ell, doncs, resultava que no m'hi podia acabar d'acostar. No em quedava una altra alternativa que girar cua... i anar a buscar alguna cosa per menjar ja amb molta urgència.

Endevinarà el lector que només podia anar a buscar menjar a un lloc... a casa de la família estrangera del càmping. Quan vaig arribar-hi, van sortir tots tres a rebre'm. Estaven astorats, és clar. Vaig agafar el regal per al meu amic i vaig demanar-los si tindrien l'amabilitat d'entregar-li, primer, i després, si serien tan amables de donar-me un tros de pa perquè jo pogués conduir fins a la carretera general, perquè, si no, no em veia amb cor d'arribar-hi. Jo ho demanava plorant, és clar, perquè no podia aturar les llàgrimes. Em van demanar què havia passat, per què no havia entrat a casa del meu amic, i jo, entre sanglots, vaig dir que els gossos no m'ho havien permès. A la pregunta de si em feien por, vaig contestar que no. Aleshores vaig desfermar la caixa dels trons perquè, és clar, no devien entendre d'on venia tant de fet traumàtic, i tanta llàgrima: jo diria que cap dels dos entenia res, però el noi tendia a ser compassiu, i la noia, malfiada. La noia cridava en la llengua estrangera i el noi em va semblar que mirava de fer-li entendre que jo em trobava malament i que necessitava un tros de pa. Recordi el lector que jo anava molt ben guarnida aquell dia, i entengui, com vaig entendre jo malgrat tot, que una dona ben guarnida plorant al mig d'un càmping solitari d'una muntanya inhòspita en una nit de lluna plena i demanant un tros de pa perquè uns gossos (que no li fan por) no l'han deixada arribar a casa de l'amic quan hi era a només vint metres, és una escena tirant a surrealista. O, com a mínim, no s'entén. Així que, perquè no pensessin que volia buidar-los la casa o emportar-me la nena o alguna cosa així, em vaig mantenir a una certa distància i, encara entre llàgrimes, vaig tornar a pidolar un tros de pa. M'era igual el que pensessin, jo necessitava el pa. Ells dos continuaven discutint, però afortunadament, la dona, a mig cridar, devia pensar que si no em donava el que volia no me n'aniria mai... així que va entrar un moment i va tornar a sortir amb una poma. Quan vaig veure aquell bé de Déu natural, se'm van eixugar les llàgrimes sola. No sé com, ja era al davant d'ella, ja li agafava, ja l'havia mossegat. Gràcies, gràcies, m'heu salvat la vida, vaig dir precipitadament amb la boca plena. I, sense entretenir-me més, em vaig acomiadar, vaig pujar al cotxe i vaig marxar, deixant-los encara amb la boca oberta...

Al cap de cinc minuts, amb la poma acabada, jo tornava a ser jo, camí ja de tornada cap a casa. De les llàgrimes vaig passar a riure'm de mi mateixa i de la situació. Se'm va desfermar un riure d'aquells que no hi ha qui l'aturi. I després, tret del fet d'enviar una capsa de bombons a la parella del càmping (bombons que van agrair amb una trucada... d'ella), el record d'aquella nit sense forces m'ha servit per fer riure amics i familiars... tot i que el meu amic, el del regal, encara es posa les mans al cap quan li'n parlo, i em diu i em repeteix que no pot entendre què va arribar a passar.

Jo diria que va ser la lluna.